

Графинята жедна за отмъщеніе, закле са да погуби неблагоприятния министръ, на въздиганьето на когото бѣ спомогнала, и отъ тогасъ на туй само пошевети деньетѣ си.

Тя която обичаше да строи козни за малки работи, колко повече ще ги плетѣше за предметъ толкози справедливъ!

Тя захванѣ първо да ласкае царицата, която считаше злѣ расположена къмъ любимица. Но тя я чу съ достолѣніе, съ хладнокрѣвіе и доро съ презрѣніе, което като не можи графинята да си истѣлкува, оттегли са за сѣкогы отъ нея.

Маргарита не бѣ забравила разговора, който чу преди свадбата си въ градинитѣ на Валенція. Като любителка на откровенността и на пріятелството, тя не можаше да вѣрва на думитѣ на графиня д'Алтампра.

Графинята приближи слѣдователно изново старитѣ си пріатели, попъ Иеронима и неговитѣ, които, като нея, бѣхж разярены противъ министра, който ги подигра, и, за да сполучжѣ да си отмѣстѣтъ, принесохж сички на помощъ страстьта, богатството и духа ея.

Попъ Иеронимъ и графинята имахж изобиліе отъ духъ и пріехж едного третій, който по туй бѣ равенъ съ тѣхъ.

Този третійтъ бѣше духовникътъ на графинята, смиренъ свещеникъ, който придобы подиръ време голѣма слава чрезъ съчиненіята си, но тогасъ неизвѣстенъ; наричаше са Антоній Есковаръ-и-Мендоза.

Той едва имаше тогасъ трійсетъ години; той бѣ стѣпилъ въ ордена на Езуититѣ на петнадесетата година на възраста си. Първото му съчиненіе бѣ една поема, въ стихове латинскы, въ която възпѣваше светого Игнатія Лойола, основателя на Езуитскыя орденъ. Благодаденіе на попъ Иеронима, на когото бѣше ученикъ, той са отличи послѣ като проповѣдникъ.

Той бѣше толкози рѣчистъ и искусенъ въ диалектиката, щото често са качеше дваждъ въ единъ день на амвона и разискваше за и протива съ ед-